

Een nieuw leven

Eindelijk ging de bel en zat de schooldag erop. Elisa sprong op, pakte haar tas en was al op weg naar buiten. Ze wilde zo snel mogelijk de frisse lucht in, naar zee en natuurlijk naar Luna! Het was lekker weer. Het was volop zomer en de zon zorgde voor een warme bries vanaf zee.

Net als elke dag bracht Elisa snel haar spullen naar huis, pakte iets te eten en ging daarna zo snel mogelijk naar het strand. Ze plofte neer in de duinen en keek hoe het water het zand op rolde. Het werd vloed en daardoor kwam het water steeds hoger op het strand.

Elisa keek toe hoe twee dikke meeuwen ruzie maakten. Wild sloegen ze met hun vleugels. Hun gekrijs klonk boos en agressief.

Allebei probeerden ze met hun rode snavels iets uit het zand te pikken, maar Elisa kon niet zien waar ze om vochten. Misschien om een vis die aangespoeld was of om het vlees uit een mossel? Uiteindelijk won een van de meeuwen en die vloog er snel vandoor met de buit in zijn snavel. De andere meeuw bleef mopperend achter op het strand.

Elisa zat graag tussen het ritselende helmgras. Dan staarde ze wat naar de horizon en dacht aan haar moeder. De moeder van Elisa was vorig jaar overleden en Elisa miste haar heel erg.

Maar hier aan zee had ze vaak het gevoel dat haar moeder dicht bij haar was.

Sinds een paar weken woonde Elisa op het eiland bij haar tante Mia, haar oom Hans en haar neef Lars.

Haar vader kwam langs zo vaak hij kon. Nou ja, eerlijk gezegd was hij nog maar een keer een weekend op het eiland geweest sinds Elisa bij haar oom en tante woonde. In het begin was ze verdrietig en boos geweest dat de volwassenen zomaar besloten hadden dat zij hier moest blijven. Maar er was eigenlijk veel te veel gebeurd om echt heimwee te kunnen krijgen. Luna was namelijk in haar leven gekomen. En wel met volle kracht! Elisa had de oude, mollige pony ontdekt in een weiland in de duinen en toen ze verkocht zou worden had Elisa haar met hulp van Lars 's nachts ontvoerd. Daarna mocht Luna blijven. Dat hadden de grote mensen geregeld.

‘Luna is nu mijn pony.’ Steeds opnieuw moest Elisa dat tegen zichzelf zeggen, zodat ze het ook

echt zou gaan geloven. Het leek nog steeds een droom. Met haar vingertoppen schreef ze ‘Luna’ in het zand. Ze had zelf de naam voor de pony bedacht. Luna betekende ‘maan’.

En omdat Hans en Mia een klein hotel hadden, maar geen weiland of stal, zou Luna binnenkort bij de schapen in de stal van de oude boerderij van Daan en Wout Jansen mogen staan. Nu liep het dier nog buiten in het weiland in de duinen. Iedere dag ging Elisa daar bij haar pony op bezoek, nadat ze eerst even in de duinen had gezeten. Zoals nu.

Opeens werd ze uit haar gedachten opgeschrikt door schreeuwende meisjesstemmen. Ook de meeuwen schrokken en vlogen ervandoor.

Verderop, waar een houten loopplank door de duinen liep, zag Elisa een paar meisjes.

Ze stootten elkaar aan en giechelden. Een meisje hield een iPod in haar hand. Er klonk luide muziek die de strandgeluiden overstemde. De drie meisjes waren een paar jaar ouder dan Elisa, misschien twaalf of dertien zoals Lars en

zijn vriend Sam. Elisa kende intussen veel mensen die op het eiland woonden. Maar deze meisjes had ze nog nooit gezien. Misschien waren het vakantieasten, bedacht ze. Maar moesten ze dan niet naar school? Vrolijk liepen de meisjes het strand op, waarbij ze steeds hun lange haren uit hun gezicht streken. Elisa keek hun kant op. Ze had wel 'hallo' willen zeggen, maar de meisjes zagen haar niet. Net toen Elisa wilde opstaan, zag ze hoe de drie meisjes een ijsje uit het papier haalden en de verpakking achteloos in de wind hielden en loslieten. 'Wat een idioten!' foeterde Elisa. Woedend sprong ze overeind en wilde achter de meisjes aan rennen. Maar de wind had het afval allang meegenomen en zonder bewijs in haar hand durfde ze er niet op af te gaan. Ze vond de meisjes opeens niet meer zo aardig en hoopte dat ze snel zouden verdwijnen van het eiland. Met hun afval! Boos greep Elisa het halster dat naast haar in het zand lag en ging op weg naar het weiland.

Zelfs toen ze alweer op de verharde weg liep, hoorde ze nog de schelle stemmen van de meisjes.

‘Stomme grieten’, siste ze naar een konijntje dat over de weg flitste. Maar toen ze het hek naderde, zakte langzaam het boze gevoel in haar buik. Altijd als Elisa Luna zag, werd ze een beetje nerveus. Dat Luna nu haar pony was,

betekende ook dat zij voor haar verantwoordelijk was. Dat was een paar weken geleden wel anders, toen ze alleen nog maar op bezoek ging bij Luna. Nu mocht ze niet alleen voor Luna zorgen, nu moest ze voor Luna zorgen. Bovendien had Elisa tot nu toe helemaal geen verstand van pony's gehad!

Gelukkig had Willem de Bruin gezegd dat ze hem het hemd van het lijf mocht vragen. En dat had ze dan ook gedaan. Hoewel ze de oude man ook een beetje apart vond.

Luna had Elisa allang gezien. Elisa was nog een flink stuk van het hek vandaan, toen de donkerbruine merrie haar hoofd omhooggooidde en hinnikte. Elisa's hart maakte een sprongetje. Ze stak haar hand omhoog: 'Hallo, Luna!'

Natuurlijk wist de pony dat Elisa een appel of een wortel voor haar had meegenomen. Met wapperende manen kwam ze naar het hek gedraafd.

Lenig klom Elisa over het houten hek en sprong het weiland in. Met haar zachte lippen pakte

Luna de stukken wortel van Elisa's handpalm en smakte luid.

Terwijl Luna at, sloeg Elisa haar armen om de hals van het paard. Dat voelde altijd zo fijn! De wind speelde met Luna's zwarte manen en ze kriebelden in Elisa's neus.

De schapen, die met Luna het weiland deelden, kenden het ritueel intussen al. Een van hen, een klein lammetje, was erg nieuwsgierig en aanhankelijk. Elisa voelde dat het aan haar voet knabbelde. 'Hé, jij!' lachte ze en ze duwde het dier voorzichtig opzij. Toen tilde ze het halster omhoog en schoof het voorzichtig om het hoofd van Luna. Dat had ze nu al zo vaak gedaan. Elisa had van meneer de Bruin ook een hoofdstel en een zadel gekregen. Maar het zadel zat inmiddels wel wat strak, omdat Luna zo